

Esas Sayısı : 2016/7

Karar Sayısı : 2017/171

“Eskişehir İli, Odunpazarı İlçesi, Reşadiye Camii imam hatibi olarak görev yapan davacı ... vekili AV. ... tarafından, 633 sayılı Diyanet İşleri Başkanlığı Kuruluş ve Görevleri Hakkında Kanun'un 25. maddesi uyarınca “Diyanet İşleri Başkanlığındaki görevine son verilmesine” ilişkin Diyanet İşleri Başkanlığı Atama ve Yer Değiştirme Kurulunun 01/10/2014 tarih ve 125 sayılı kararının iptali istemiyle BAŞBAKANLIK DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI'na karşı açılan davada gereği görüldü.

1. Uygulanacak Yasa Kuralı Sorunu (Bakılmakta Olan Davada, Mahkememizin Görevli ve Yetkili Olup Olmadığı Yönünden)

Anayasa'nın 152 ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 40. maddesine göre, bir davaya bakmakta olan mahkeme, o dava sebebiyle uygulanacak bir kanunun veya kanun hükmünde kararnamenin hükümlerini Anayasaya aykırı görürse veya taraflardan birinin ileri sürdüğü aykırılık iddiasının ciddi olduğu kanısına varırsa, bu hükmün iptali için Anayasa Mahkemesine başvurmaya yetkilidir.

Buna göre, bir mahkemenin Anayasa Mahkemesi'ne başvurabilmesi için, elinde yöntemince açılmış ve mahkemenin görevine giren bir davanın bulunması ve iptali istenen kuralların da o davada uygulanacak olması gerekir.

Uyuşmazlık, imam hatip olarak görev yapan davacı hakkında, 633 sayılı Diyanet İşleri Başkanlığı Kuruluş ve Görevleri Hakkında Kanun'un 25. maddesinde, “Diyanet İşleri Başkanlığı Kuruluşunun her derecesinde görev alan personel, Memurin Kanununun hizmetliler için yasak ettiği siyasi faaliyetten başka, dini görevi içinde veya bu görevin dışında, her ne suretle olursa olsun, siyasi partilerden herhangi birini veya onların tutum ve davranışını övemez ve yeremez.

Bu gibi hareketleri tahkikatla sabit olanların, ilgili ve yetkili mercilerce işine son verilir.” hükmü uyarınca, “Diyanet İşleri Başkanlığındaki görevine son verilmesine” ilişkin Diyanet İşleri Başkanlığı Atama ve Yer Değiştirme Kurulunun 01/10/2014 tarih ve 125 sayılı kararının iptali isteminden kaynaklandığından, anılan maddenin bakılan dava uygulanacak bir kural olduğu açıktır.

2. İtiraza Konu Yasa Kuralı

22/6/1965 tarih ve 633 sayılı Diyanet İşleri Başkanlığı Kuruluş ve Görevleri Hakkında Kanun'un 25. maddesinde, “Diyanet İşleri Başkanlığı Kuruluşunun her derecesinde görev alan personel, Memurin Kanununun hizmetliler için yasak ettiği siyasi faaliyetten başka, dini görevi içinde veya bu görevin dışında, her ne suretle olursa olsun, siyasi partilerden herhangi birini veya onların tutum ve davranışını övemez ve yeremez.

Bu gibi hareketleri tahkikatla sabit olanların, ilgili ve yetkili mercilerce işine son verilir.” şeklindeki maddenin iptali ve yürütülmesinin durdurulması istenilmektedir.

3. Dayanılan Anayasa Kuralları

a) Anayasanın 2. maddesinde yer alan, “Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devletidir.”

b) Anayasanın “Düşünce ve kanaat hürriyeti” başlıklı 25. maddesi, “Herkes, düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir.

Her ne sebep ve amaçla olursa olsun kimse, düşünce ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz; düşünce kanaatleri sebebiyle kınanamaz ve suçlanamaz.”

c) Anayasanın “Düşünceyi açıklama ve yayma hürriyeti” başlıklı 26. maddesi, “Herkes, düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklama ve yayma hakkına sahiptir. Bu hürriyet resmi makamların müdahalesi olmaksızın haber veya fikir almak ya da vermek serbestliğini de kapsar. Bu fıkra hükmü, radyo, televizyon, sinema veya benzeri yollarla yapılan yayımların izin sistemine bağlanmasına engel değildir.

Bu hürriyetlerin kullanılması, (Ek ibare: 3/10/2001-4709/9 md.) millî güvenlik, kamu düzeni, kamu güvenliği, Cumhuriyetin temel nitelikleri ve Devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünün korunması, suçların önlenmesi, suçluların cezalandırılması, Devlet sırrı olarak usulünce belirtilmiş bilgilerin açıklanmaması, başkalarının şöhret veya haklarının, özel ve aile hayatlarının yahut kanunun öngördüğü meslek sırlarının korunması veya yargılama görevinin gereğine uygun olarak yerine getirilmesi amaçlarıyla sınırlanabilir.

(Mülga: 3/10/2001-4709/9 md.)

Haber ve düşünceleri yayma araçlarının kullanılmasına ilişkin düzenleyici hükümler, bunların yayımını engellemek kaydıyla, düşünceyi açıklama ve yayma hürriyetinin sınırlanması sayılmaz.

(Ek: 3/10/2001-4709/9 md.) Düşünceyi açıklama ve yayma hürriyetinin kullanılmasında uygulanacak şekil, şart ve usuller kanunla düzenlenir.”

Anayasa'nın 38. maddesinin 1. fıkrasında yer alan “Kimse, işlendiği zaman yürürlükte bulunan kanunun suç saymadığı bir fiilden dolayı cezalandırılmaz; kimseye suçu işlediği zaman kanunda o suç için konulmuş olan cezadan daha ağır bir ceza verilemez.

“

4. Anayasaya Aykırılık Nedenleri

a) Belirlilik İlkesi Yönünden

Anayasa'nın 2. maddesinde düzenlenen “hukuk devleti”, insan haklarına dayanan, bu hak ve özgürlükleri koruyup güçlendiren, eylem ve işlemleri hukuka uygun olan, her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurup bunu geliştirerek sürdüren, Anayasa'ya aykırı durum ve tutumlardan kaçınan, hukuku tüm devlet organlarına egemen kılan, Anayasa ve kanunlarla kendini bağlı sayan, yargı denetimine açık olan devlettir.

Anayasa'nın anılan maddesinde yer alan “hukuk devleti”nin temel ilkelerinden biri “belirlilik”tir. Bu ilkeye göre, yasal düzenlemelerin hem kişiler hem de idare yönünden herhangi bir duraksamaya ve kuşkuya yer vermeyecek şekilde açık, net, anlaşılır ve uygulanabilir olması, ayrıca kamu otoritelerinin keyfi uygulamalarına karşı koruyucu bir takım güvenceler içermesi gereklidir. Belirlilik ilkesi, hukuksal güvenlikle bağlantılı olup; birey, belirli bir kesinlik içinde, hangi somut eylem ve olguya hangi hukuksal yaptırımın veya sonucun bağlandığını, bunların idareye hangi müdahale yetkisini doğurduğunu, kanundan öğrenebilme imkânına sahip olmalıdır. Birey, ancak bu durumda kendisine düşen yükümlülükleri öngörüp, davranışlarını düzenleyebilir. Hukuk güvenliği, kuralların öngörülebilir olmasını, bireylerin tüm eylem ve işlemlerinde devlete güven duyabilmesini, devletin de kanuni düzenlemelerde bu güven duygusunu zedeleyici yöntemlerden kaçınmasını gerekli kılar. (Anayasa Mahkemesinin E.2009/51, K.2010/73, K.T. 20/5/2010; E.2009/21, K.2011/16, K.T. 13/1/2011; E.2010/69, K.2011/116, K.T. 7/7/2011; E.2011/18, K.2012/53, K.T. 11/4/2012; B.No: 2012/731, K.T. 15/10/2014 sayılı kararları.)

Kanunun varlığı kadar kanun metninin ve uygulamasının da bireylerin davranışlarının sonucunu önceden öngörebilecekleri kadar hukuki belirlilik taşıması gerekir. Bir diğer ifadeyle kanunun kalitesi de kanunilik koşulunun sağlanıp sağlanmadığının tespitinde önem arz etmektedir.

Hukuki güvenlik ile belirlilik ilkeleri, hukuk devletinin önkoşullarındandır. Kişilerin hukuki güvenliğini sağlamayı amaçlayan hukuki güvenlik ilkesi, hukuk normlarının öngörülebilir olmasını, bireylerin tüm eylem ve işlemlerinde devlete güven duyabilmesini, devletin de yasal düzenlemelerinde bu güven duygusunu zedeleyici yöntemlerden kaçınmasını gerekli kılar. Belirlilik ilkesi ise yasal düzenlemelerin hem kişiler hem de idare yönünden herhangi bir duraksamaya ve kuşkuya yer vermeyecek şekilde açık, net, anlaşılır ve uygulanabilir olmasını, ayrıca kamu otoritelerinin keyfi uygulamalarına karşı koruyucu önlem içermesini ifade etmektedir. Bu bakımdan, kanunun metni, bireylerin, hangi somut eylem ve olguya hangi hukuksal yaptırımın veya sonucun bağlandığını belli bir açıklık ve kesinlikte öngörebilmelerine imkân verecek düzeyde kaleme alınmış olmalıdır. Dolayısıyla, uygulanması öncesinde kanunun, muhtemel etki ve sonuçlarının yeterli derecede öngörülebilir olması gereklidir. (Anayasa Mahkemesinin E.2013/39, K.2013/65, K.T. 22/5/2013; B.No: 2013/1301, K.T. 30/12/2014 sayılı kararları)

İtiraz konusu yasa maddesinde, Diyanet İşleri Başkanlığı Kuruluşunda görev yapan personelin, mülga 08/03/1926 tarihli ve 788 sayılı Memurin Kanununun “Memurların siyasetle iştigalleri” başlıklı 9. maddesinde yer verilen siyasi faaliyet haricinde, dini görevi içinde veya bu görevin dışında, “her ne suretle olursa olsun, siyasi partilerden herhangi birini veya onların tutum ve davranışını övemez ve yeremez.” şeklinde düzenlemeye yer verilmek suretiyle,

1. “...her ne suretle olursa olsun...” ibaresi yönünden; İtiraza konu yasa maddesindeki yaptırımın uygulanması için davalı idare personeline gerçekleştirilecek olan övmek veya yermek eyleminin ne şekilde gerçekleştirileceği düzenlenmiştir. Buna göre, övmek veya yermek eylemini, kamu hizmetini yürüttüğü ibadethane veya kursta karşısındaki kitleye yönelik olarak fiil ve davranışlarıyla ya da sözleriyle mi, görev yerinde diğer kamu personeliyle birlikte olduğu esnadaki aralarındaki diyalog esnasında mı, yoksa görev dışında sosyal hayatın gerektirdiği gündelik yaşam esnasındaki (herhangi bir arkadaş/aile ziyareti, alışveriş esnasındaki diyaloglar, vs.) mı gerçekleşmesi gerektiği belirsizdir.

2. “...siyasi partilerden herhangi birini...” ibaresi yönünden;

22/04/1983 tarih ve 2280 sayılı Siyasi Partiler Kanununun 3. maddesinde, “Siyasi partiler, Anayasa ve kanunlara uygun olarak; milletvekili ve mahalli idareler seçimleri yoluyla, tüzük ve programlarında belirlenen görüşleri doğrultusunda çalışmaları ve açık propagandaları ile milli iradenin oluşmasını sağlayarak demokratik bir Devlet ve toplum düzeni içinde ülkenin çağdaş medeniyet seviyesine ulaşması amacını güden ve ülke çapında faaliyet göstermek üzere teşkilatlanmış tüzel kişiliğe sahip kuruluşlardır.” şeklinde tanımlanmıştır. Aynı Kanunun 7. maddesinin 1. fıkrasında, “Siyasi partilerin teşkilatı; merkez organları ile il, ilçe ve belde teşkilatlarından; Türkiye Büyük Millet Meclisi Grubu ile il genel meclisi ve belediye meclisi gruplarından ibarettir. (Ek Cümle: 12/8/1999 - 4445/3 md.) Siyasi partilerin tüzüklerinde ayrıca kadın kolu, gençlik kolu ve benzeri yan kuruluşlarla, yabancı ülkelerde yurtdışı temsilciliği kurulması öngörülebilir.” düzenlemesine yer verilmiştir.

Anılan hükümler incelendiğinde, siyasi partiler, parti tüzük ve programlarında yer verilen görüşler doğrultusunda faaliyet gösteren merkez teşkilâtı ve organları dışında, il, ilçe ve belde teşkilâtları, TBMM grubu, il genel meclisi ve belediye meclisi grupları, kadın kolu, gençlik kolu ve benzeri yan kuruluşlar ve yurtdışı temsilciliklerinden oluşmaktadır.

Dolayısıyla, davalı idare bünyesinde görev yapan kamu görevlilerinin siyasi partinin sadece merkez organlarının faaliyet ve programlarının mı, yoksa bunun dışında il, ilçe, belde teşkilât ve organları ile mahalli idare organlarının meclis gruplarını da kapsayıp kapsamadığı anlaşılamadığından, bu ibare belirsizdir.

3. “...övemez ve yeremez.” ibaresi yönünden;

Övmek, “Birinin veya bir şeyin iyiliklerini, üstünlüklerini söyleyerek değerini yüceltmek, methetmek, sena etmek”; yermek ise, “Birinin veya bir şeyin kusurlarını ortaya koymak, hicvetmek, kötülüklerini söylemek, zemmetmek” olarak tanımlanmıştır. (http://tdk.gov.tr/index.php?option=com_content&view=frontpage&Itemid=1)

Yukarıda (2) numaralı maddede yer alan belirsizlik durumu saklı kalmak şartıyla, siyasi partilerin merkez teşkilâtı ve organları ve/veya il, ilçe ve belde teşkilâtları, TBMM grubu, il genel meclisi ve belediye meclisi grupları, kadın kolu, gençlik kolu ve benzeri yan kuruluşlar ve yurtdışı temsilciliklerinin bizzat kendisini mi, parti tüzük ve programı kapsamındaki tutum ve davranışlarını mı, yoksa herhangi bir konu hakkındaki tutum ve davranışlarını mı övmek ve yermenin gerçekleşmesi gerektiği belirsizdir.

b) Ölçülülük İlkesi Yönünden

İfade özgürlüğü; düşünceyi söz, yazı ya da başka vasıtalarla başkalarına aktarabilme, anlatabilme, yayabilme ve onları kendi düşünce ve inançlarının doğruluğuna ikna edebilme, inandırabilme, tercihleri doğrultusunda tutum ve davranışlarda bulunabilme hakkı olarak tanımlanmaktadır. Bu kapsamda, tüm insan hak ve özgürlükleri içinde, belki de yaşam hakkından sonra en önemli olanı ve özgür bir birey olmanın, özgür bir topluma sahip bulunmanın en önemli öğelerinden biridir. (TANÖR, Bülent. Siyasi Düşünce Hürriyeti ve 1961 Türk Anayasası, Öncü Yayınları, İstanbul 1969, s.27; CAN, Osman “Hukuk-Özgürlük-301”, İfade Özgürlüğü: İlkeler ve Türkiye, İletişim Yayınları, İstanbul 2007, s.66.)

Anayasa Mahkemesi'nin 23/01/2014 tarih ve 2013/2602 numaralı bireysel başvuru kararında, “41. İfade özgürlüğü, demokratik toplumun temellerinden biri olup toplumun gelişmesi ve bireyin kendini geliştirmesi ve gerçekleştirmesi için vazgeçilmez koşullar arasında yer alır. Hakikat ışığı fikirlerin çarpışmasından doğar. Bu bağlamda toplumsal ve siyasal çoğulculuğu sağlamak, her türlü düşüncenin barışçıl bir şekilde ve serbestçe ifadesine bağlıdır. Aynı şekilde birey özgün kişiliğini düşüncelerini serbestçe ifade edebildiği ve tartışabildiği bir ortamda gerçekleştirebilir. İfade özgürlüğü, kendimizi ve başkalarını tanımlamada, anlamada ve algılamada, bu çerçevede başkalarıyla ilişkilerimizi belirlemede ihtiyaç duyduğumuz bir değerdir.

42. İfade özgürlüğünün sözü edilen toplumsal ve bireysel işlevini yerine getirebilmesi için, AİHM'nin de ifade özgürlüğüne ilişkin kararlarında sıkça belirttiği gibi, sadece toplumun ve devletin olumlu, doğru ya da zararsız gördüğü 'haber' ve 'düşüncelerin' değil, devletin veya halkın bir bölümünün olumsuz ya da yanlış bulduğu, onları rahatsız eden haber ve düşüncelerin de serbestçe ifade edilebilmesi ve bireylerin bu ifadeler nedeniyle herhangi bir yaptırıma tabi tutulmayacağından emin olmaları gerekir. İfade özgürlüğü, çoğulculuğun, hoşgörünün ve açık fikirliliğin temeli olup bu özgürlük olmaksızın 'demokratik toplumdan' bahsedilemez (bkz. Handyside/Birleşik Krallık, B.No: 5493/72, 7/12/1976, §49)” gerekçesine yer verilmiştir.

Anayasanın yukarıda yer verilen 25 ve 26. maddeleri ile kişiye düşünce ve kanaat hürriyeti tanınmasının yanı sıra, bu düşünce ve kanaatlerini açıklama ve açıklamama hakkı tanınmış; düşünce ve kanaatlerini açıklaması ve açıklamaması nedeniyle kınanmama ve suçlanmama teminatı vermiştir. Anayasa Mahkemesi ile AİHM'nin yukarıda belirtilen kararları ve Amerikan Yüksek Mahkemesine (Terminello/Chicago kararı) göre ise, sadece toplum tarafından kabul gören, makul bulunan, değer verilen fikirler değil; toplumun ön yargılarına saldıran, toplumu rahatsız eden, hoşnutsuzluk yaratan, şoke edici, kurulu düzene karşı hoşnutsuzluk oluşturan, kışkırtıcı fikirler de bu özgürlüğün teminatındadır. Toplumu rahatsız ve huzursuz etmesi ötesinde ciddi ve somut bir kötülüğün açık ve yakın tehlikesi kanıtlanmadıkça ifade hürriyeti korunmalıdır.

Anayasa Mahkemesinin 07/07/2015 tarih ve 2014/6128 başvuru numaralı kararında da, “39. Öte yandan ifade özgürlüğü, sınırlanabilir bir haktır ve Anayasa'da yer alan temel hak ve özgürlüklerin sınırlama rejimine tabidir. İfade özgürlüğüne ilişkin 26. maddenin ikinci fıkrasında sınırlama sebeplerine yer verilmiştir. Ancak bu özgürlüğe yönelik sınırlamaların da bir sınırının olması gerektiği açıktır. Temel hak ve özgürlüklerin sınırlandırılmasında Anayasa'nın 13. maddesindeki ölçütler göz önüne alınmak zorundadır. Bu sebeple ifade özgürlüğüne getirilen sınırlandırmaların denetiminin Anayasa'nın 13. maddesinde yer alan ölçütler çerçevesinde ve Anayasa'nın 26. maddesi kapsamında yapılması gerekmektedir (bkz. Abdullah Öcalan [GK], § 41).” gerekçesine yer verilmiştir.

Öte yanda AİHM, yalnızca düşüncenin açığa vurulmasını değil, kanaat sahibi olmayı da AİHS'nin 10. maddesi vasıtasıyla korumaktadır. AİHM, Devlet memuruna sahip olduğu politik ifadeleri/kanaatleri nedeniyle idari yaptırım uygulanmasını 26/09/1995 tarihli “Vogt/Almanya Davası” kararında değerlendirmiştir.

AİHM'nin anılan kararına konu olayda, ortaöğretimde yaşam boyu memuriyet kadrosunda Fransızca ve Almanca öğretmenleri olan başvuran, Alman Komünist Partisi üyesi olduğundan “siyasal sadakat ödevine” uymadığı gerekçesiyle, memuriyetten çıkarılma disiplin cezasıyla cezalandırılmıştır. AİHM kararında, temel prensiplerini içtihatlarında gösterdiği ifade özgürlüğüne bağlanan önemi hatırlatarak, bunun memurlara da uygulandığını belirtmiş, bireyin temel haklarından olan ifade özgürlüğü ile demokratik bir devletin kamu hizmetlerini gereği gibi yerine getirirken Sözleşme'nin 10. maddesinin 2. fıkrasında gösterilen meşru amaçlar arasında adil bir denge kurulması gerektiğini vurgulamış; bu denetimi yaparken, memurların ifade özgürlüğü söz konusu olduğunda, Sözleşme'nin 10. maddesinin 2. fıkrasında geçen “ödevler ve sorumluluklar” meselesinin özel bir önem kazandığını ve söz konusu müdahalenin anılan amaçlarla orantılılığı belirlenirken ulusal makamların belirli bir takdir alanına sahip olduklarını ifade etmiş ve uygulanan disiplin yaptırımının, izlenen meşru amaçlarla orantılı olmadığını belirlemiş ve ifade özgürlüğünün ihlâl edildiği sonucuna ulaşmıştır. (HARRIS, David; O'BOYLE, Michael; WARBRICK,

Colin, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi Hukuku, Çeviren. Mehveş Bingöllü Kılıcı, Ulaş Karan, Avrupa Konseyi Yayınları, Ankara 2013, s.457.)

AIHM 09/06/1998 tarihli “Incal/Türkiye Davası” kararında da; politikacıların ve hükûmetin daha fazla eleştirilebileceğini, mevcut devlet düzeninin sorgulanabileceğini, politik ifadelerin Sözleşme’nin 10. maddesinin korumasından en geniş şekilde yararlanacağını belirtmiş, bu başvuruda, kamu yararının bulunduğu siyasi sorunlara ilişkin ifade özgürlüğünün sınırlanmasında, 10. maddenin 2. fıkrasının dar yorumlanması gerektiğini, tedbir alınması gerekiyorsa bunda aşırıya gidilmemesini ve ceza hukukunun bu konuda en son başvurulacak yol olması gerektiğini belirtmiştir.

Hâlbuki 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun “Disiplin cezalarının çeşitleri ile ceza uygulanacak fiil ve haller” başlıklı 125. maddesinin, kademe ilerlemesinin durdurulması cezasını gerektiren fiil ve hallerin sayıldığı (D) bendinin (o) alt bendinde, “Herhangi bir siyasi parti yararına veya zararına fiilen faaliyette bulunmak” hükmüne yer verilmiştir. Aynı maddenin Devlet memurluğundan çıkarma cezasını gerektiren fiil ve hallerin sayıldığı (E) bendinin (c) alt bendinde, “Siyasi partiye girmek” hükmüne yer verilmiştir.

657 sayılı Kanunun anılan hükümleri incelendiğinde, Devlet memurlarının herhangi bir siyasi parti yararına veya zararına fiilen faaliyette bulunması ile siyasi partiye girmesi hâllerinde farklı yaptırımlar uygulanmaktadır.

İtiraza konu yasa maddesi ile “övmek ve yermek” eylemi, davalı idare bünyesinde görev yapan personelin “görevine son verilmesi” için yeterli olduğu düzenlenmiş, 657 sayılı Kanunda olduğu şekilde fiilin ağırlığı yönünden herhangi bir ayrıma gidilmemiştir.

5. Sonuç ve Talep

Yukarıda yer verilen gerekçeler doğrultusunda, 22/6/1965 tarih ve 633 sayılı Diyanet İşleri Başkanlığı Kuruluş ve Görevleri Hakkında Kanunun itiraza konu olan 25. maddesinin, Anayasanın 2, 25, 26 ve 38. maddelerine aykırı olduğu kanaatine varıldığından Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın 152. maddesi uyarınca iptal istemiyle Anayasa Mahkemesi nezdinde itiraz yoluna başvurulmasına; 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanunun 40. maddesi gereğince, dosyada bulunan belgelerin onaylı bir örneğinin Anayasa Mahkemesi Başkanlığına gönderilmesine, karar aslı ile dosya örneğinin Yüksek Mahkemeye ulaştıktan sonra beş (5) ay beklenilmesine, beş (5) ay içinde karar verilmemesi durumunda, mevcut mevzuata göre davanın görülmesine, kararın taraflara tebliğine, 16/12/2015 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.”